

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา มสธ. ครั้งที่ 3
The 3rd STOU Graduate Research Conference

ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

โรงเรียนวิสุทธิวงศ์ อำเภอบ้านดุง จังหวัดอุดรธานี

**The Effects of Using a Guidance Activities Package to Develop Achievement
Motivation of Lower Secondary Students at Visutthivong School,
Ban Dung District, UdonThani Province**

กาญจนา ไทยลำภู (Kanjana Thailumphu) * วัลภา สบายยิ่ง (Wunlapa Sabaaying) **

นิรนาท แสนสา (Niranart Sansa) ***

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) เปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนกลุ่มทดลอง ก่อนและหลัง การใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (2) เปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมหลังการทดลอง (3) เปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนกลุ่มทดลองที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ลักษณะมุ่งอนาคตและควบคุมตน และการเล็งดูจากครอบครัวแตกต่างกัน หลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และ (4) เปรียบเทียบผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับกลุ่มทดลอง ในระยะหลังทดลองและระยะติดตาม

กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 โรงเรียนวิสุทธิวงศ์ ตำบลโพธิ์สูง อำเภอบ้านดุง จังหวัดอุดรธานี ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 จำนวน 20 คน รวมเป็น 60 คน หลังจากนั้นสุ่มเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมกลุ่มละ 30 คน เครื่องมือการวิจัยได้แก่ (1) แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน (2) แบบสอบถามสภาพการเล็งดูจากครอบครัว (3) แบบสอบถามการมุ่งอนาคตและควบคุมตน (4) ชุดกิจกรรมแนะแนวด้านส่วนตัวและสังคมสำหรับกลุ่มควบคุม และ (5) ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สำหรับกลุ่มทดลอง มีค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.67-1.00 และค่าความเที่ยงสัมประสิทธิ์แอลฟา รวมทั้งฉบับ เท่ากับ .88 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที และการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง

ผลการวิจัยพบว่า (1) นักเรียนกลุ่มทดลองหลังจากได้ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ สูงขึ้นกว่าก่อนใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวอย่างมีนัยทางสถิติที่ระดับ .05 (2) นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีแรงจูงใจมากกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวด้านส่วนตัวและสังคม (3) นักเรียนกลุ่มทดลองที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ลักษณะการควบคุมตนเองและการมุ่งอนาคต และการเล็งดูจากครอบครัวต่างกัน เมื่อใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่แตกต่างกัน และ (4) นักเรียนกลุ่มทดลองหลังจากได้ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ทั้งหลังการทดลองและระยะติดตามมากขึ้น

คำสำคัญ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ชุดกิจกรรมแนะแนว นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น

* นักศึกษาหลักสูตรปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช maithaiart@hotmail.com

** ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ประจำสาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

*** อาจารย์ ประจำสาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

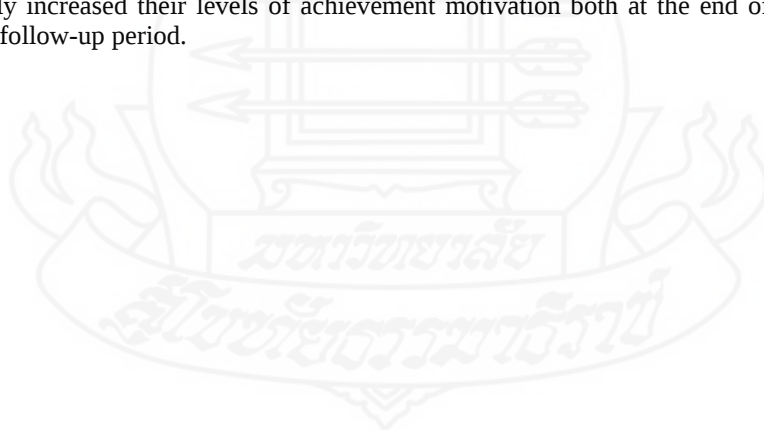
การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา มสธ. ครั้งที่ 3
The 3rd STOU Graduate Research Conference

Abstract

The objectives of this research were (1) to compare the levels of achievement motivation of the experimental group students before and after using a guidance activities package to develop achievement motivation; (2) to compare the post-experiment levels of achievement motivation of students in the experimental and control groups; (3) to compare the post-experiment levels of achievement motivation of experimental group students with differences in levels of learning achievement, future-oriented and self-control characteristics, and patterns of rearing in the family; and (4) to compare the level of achievement motivation of the experimental group students at the end of the experiment period with that of their achievement motivation during the follow-up period.

The research sample totaling 60 lower secondary students consisted of 20 students from Mathayom Suksa I level, 20 students from Mathayom Suksa II level, and 20 students from Mathayom Suksa III level, all of which were purposively selected from Visutthivong School, Ban Dung District, Udon Thani Province during the second semester of the 2012 academic year. After that, 30 students were randomly assigned into the experimental group; while the rest of 30 students were randomly assigned into the control group. The employed research instruments were (1) a questionnaire on achievement motivation; (2) a questionnaire on the pattern of child rearing in the family; (3) a questionnaire on the future-oriented and self-control characteristics; (4) a personal and social guidance activities package for the control group; and (5) a guidance activities package to develop achievement motivation for the experimental group, which had the IOCs ranging from .67 – 1.00 and the Cronbach Alpha reliability coefficient of .99. Statistics employed for data analysis were the percentage, mean, standard deviation, t-test, and two-way analysis of variance.

Research findings showed that (1) after using the guidance activities package to develop achievement motivation, the experimental group students increased their level of achievement motivation significantly at the .05 level; (2) the experimental group students using the guidance activities package to develop achievement motivation had their level of achievement motivation significantly higher than that of the control group students using the personal and social guidance activities package at the .05 level; (3) the experimental group students with differences in the level of learning achievement, future-orientation and self-control characteristics, and patterns of rearing in the family did not significantly differ in their levels of achievement motivation after using the guidance activities package to develop achievement motivation; and (4) the experimental group students had significantly increased their levels of achievement motivation both at the end of the experiment and during the follow-up period.

Keywords: Achievement motivation, Guidance activities package, Lower secondary student

* นักศึกษาหลักสูตรปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช maithaiart@hotmail.com

** ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ประจำสาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

*** อาจารย์ ประจำสาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา มสธ. ครั้งที่ 3 The 3rd STOU Graduate Research Conference

บทนำ

ปัญหาการเรียนในเด็กเป็นปัญหาสำคัญที่พ่อแม่และครูให้ความสนใจอย่างมาก ในปัจจุบันนี้เด็กที่มีปัญหาการเรียนมักจะเกิดปัญหาพฤติกรรมอื่นตามมา เช่น เกร่ ก้าวร้าว คือ ชน เครียด วิตกกังวล หงุดหงิด คบเพื่อนไม่ดี หนีเรียน หนีเที่ยว ปัญหาทางเพศ และการใช้สารเสพติด (พนม เกตุมาน : 2550) ซึ่งสาเหตุทางด้านจิตใจของปัญหาดังกล่าวเกิดจากความรู้สึกที่ไม่ดี ต่อตนเอง การขาดความสำเร็จในการเรียน การถูกตำหนิจากพ่อแม่ ความรู้สึกตนเองล้มเหลว แลขาดความภาคภูมิใจในตนเอง หากผู้เกี่ยวข้องขาดความตระหนักและไม่ช่วยเหลือเด็กแล้วจะทำให้กลายเป็นปัญหาอาชญากรรม และกลายเป็นปัญหาบุคลิกภาพในเด็กต่อไปได้ ดังนั้น การหาสาเหตุของปัญหาควรรีบทำเพื่อป้องกันปัญหาพฤติกรรมอื่นๆ ที่จะเกิดตามมาได้ ปัญหาการเรียนที่พบบ่อยในเด็กวัยเรียนและวัยรุ่น ได้แก่ ผลการเรียนไม่ดี ไม่ตั้งใจเรียน ทั้งที่เด็กบางคนนั้นฉลาด หรือเคยเรียนดี แต่ผลการเรียนตกลงเรื่อยๆ โดยไม่ทราบสาเหตุแน่ชัด ปัญหาการเรียนเกิดขึ้นได้จากหลายสาเหตุ จากการศึกษาที่ผ่านมาพบว่าปัจจัยที่มีผลต่อการเรียนของเด็กมี ดังนี้ ระดับสติปัญญา ความผิดปกติ ทางร่างกายและจิตใจที่มีผลต่อการเรียน โรคสมาธิสั้น โรคบกพร่องด้านการเรียน ปัญหาทางอารมณ์ ระบบการเรียนการสอน หรือการขาดแรงจูงใจในการเรียน (กมล แสงทองศรีกมล : 2551) ผลการศึกษาส่วนใหญ่พบว่า นักเรียนที่ประสบความสำเร็จในการเรียนดำนั้นมักจะแสดงออกโดยไม่สนใจเรียน และนักเรียนขาดแรงจูงใจที่จะแสดงศักยภาพที่แท้จริง

แรงจูงใจเป็นหัวใจของกระบวนการเรียนรู้ แรงจูงใจที่ดีไม่เพียงแต่จะเป็นการริเริ่มกิจกรรมให้เคลื่อนไหวเพื่อเกิดการเรียนรู้เท่านั้น ยังกำหนดทิศทางการเรียนรู้ด้วย นอกจากนี้การมุ่งอนาคตและการควบคุมตนเอง การเลี้ยงดู และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก็เป็นปัจจัยเสริมที่จะช่วยให้เกิดแรงจูงใจในการเรียน แรงจูงใจเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการเรียนรู้ สัมฤทธิ์ผลในการเรียนของนักเรียนนอกจากจะขึ้นอยู่กับความสามารถทางสติปัญญาแล้ว แรงจูงใจก็เป็นส่วนสำคัญด้วย นักเรียนที่มีความสามารถสูงแต่ขาดแรงจูงใจ มักจะผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ(สุรางค์ ไคว์ตระกูล2541 : 153)

แรงจูงใจที่มีความสำคัญต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ และความสำเร็จของนักเรียนมากที่สุดคือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เนื่องจากแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นแรงขับเคลื่อนในตัวมนุษย์ที่กระตุ้นมนุษย์ให้เกิดความมุ่งมั่นในการเรียน คนที่มีแรงจูงใจสูงจะใช้เวลาพยายามในการกระทำไปสู่เป้าหมายโดยไม่ลดละ และพร้อมที่จะเรียนรู้ด้วยความเต็มใจ และแสดงพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งออกมาเพื่อนำไปสู่ความสำเร็จในเป้าหมายที่ตั้งไว้ ผลการเรียนที่ออกมามีคุณภาพ โดยลักษณะของผู้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์นั้น จะเป็นผู้ที่ปรารถนาจะกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้สำเร็จ โดยพยายามที่จะแข่งขันกับมาตรฐานอันดีเลิศ มีความทะเยอทะยาน กล้าเสี่ยง กระตือรือร้น มานะพยายาม เลือกทำในสิ่งที่เหมาะสมกับความสามารถของตน มีการวางแผนในการทำงาน และมีลักษณะพึ่งตนเอง การที่บุคคลต้องการความสำเร็จ หรือมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในระดับต่างกัน ก็จะประสบผลสำเร็จในการทำงานและการศึกษาต่างกัน (Weimer.1972:203-215 อ้างในศิริรัตน์ แสนยานุกุล 2546:2) ซึ่งจากการศึกษาของประด็นันท์ อุปมัย สรุปไว้ว่า บุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง จะสามารถรักษาระดับผลการเรียนที่ดีของตนในระดับมัธยมศึกษาไว้ได้จนถึงระดับอุดมศึกษา(ประด็นันท์ อุปมัย. 2544 : 142)

โรงเรียนวิสุทธิวงศ์ เป็นโรงเรียนเอกชนขนาดกลาง สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุดรธานี เขต 3 ดำเนินงานบริหารโดยนักบวชหญิงคณะธิดาแม่พระองค์อุปถัมภ์ เป็นโรงเรียนประจำหมู่บ้าน สภาพปัจจุบันประสบปัญหาทางการพัฒนาคุณภาพการศึกษา

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา มสธ. ครั้งที่ 3 The 3rd STOU Graduate Research Conference

เนื่องจากสภาพทางเศรษฐกิจและสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป ประชากรวัยแรงงานส่วนมากไปขายแรงงานในจังหวัดใหญ่ที่บุตรหลานไว้กับผู้สูงอายุให้เลี้ยงดู เด็กจำนวนมากส่วนใหญ่มาจากสภาพครอบครัวแตกต่างกัน เช่น ครอบครัวแตกแยก ครอบครัวหย่าร้าง เด็กไม่ได้อาศัยอยู่กับพ่อแม่ และความไม่รับผิดชอบของพ่อแม่ ฯลฯ ทำให้ส่งผลเสียต่อการพัฒนาคุณภาพการศึกษาของโรงเรียน โดยเฉพาะนักเรียนที่จะต้องสูญเสียโอกาสในการพัฒนาตนเองอย่างเต็มศักยภาพเพื่อการศึกษาต่อ ตลอดจนการดำรงชีวิตอย่างมีความสุขในสังคมและการพัฒนาคุณภาพชีวิตในอนาคต กลายเป็นคนที่ด้อยคุณภาพของชาติ ก่อปัญหาและเป็นภาระให้แก่สังคม

ผู้วิจัยในฐานะที่เป็นครูแนะแนว ได้พบสถิติจากการคัดกรองนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ทำให้เห็นสภาพปัญหาบางอย่าง เช่น การไม่สนใจในการเรียน การขาดแรงจูงใจในการเรียน รวมถึงการขาดการมุ่งอนาคต ซึ่งปัญหาบางอย่าง แม้มีปัญหาระดับน้อยที่สุด แต่มีความสำคัญที่จะต้องมีการแก้ไขอย่างเด็ดขาด ด้วยวิธีการที่ถูกต้อง เพื่อป้องกันการแพร่หลายไปยังนักเรียนกลุ่มอื่นๆ หากปัญหาดังกล่าวข้างต้นถ้าได้รับการแก้ไขแล้ว จะสามารถยกระดับคุณภาพการจัดการศึกษาของโรงเรียนในภาพรวมให้สูงขึ้น ผลผลิตของโรงเรียนได้รับการพัฒนาให้เป็นผู้มีพฤติกรรมที่พึงประสงค์ของชุมชนและสังคม สามารถพัฒนาตนเองอย่างเต็มศักยภาพนำไปสู่การมีคุณภาพชีวิตที่ดีในอนาคตได้

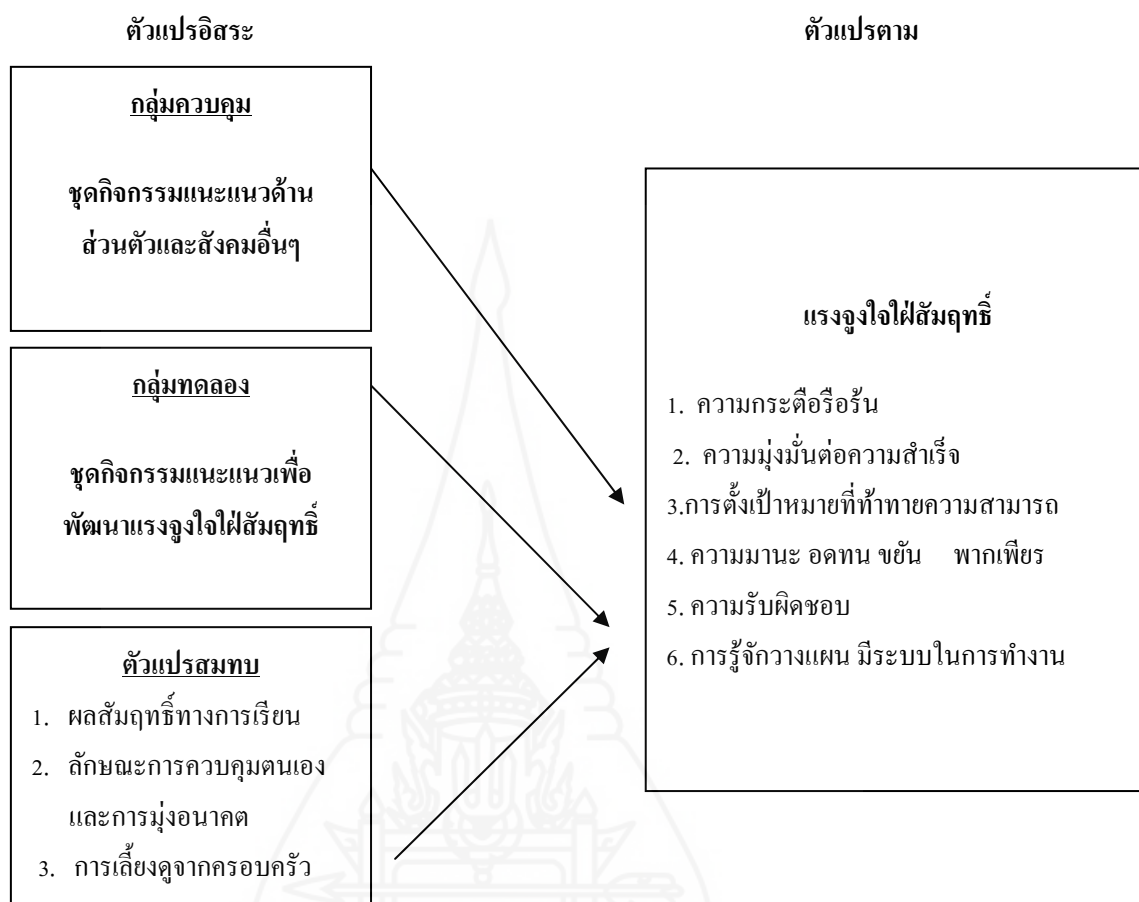
ผู้วิจัยมีความสนใจที่นำชุดกิจกรรมแนะแนวที่พบว่ามีการวิจัยในการพัฒนาพฤติกรรมต่างๆ ดังที่ (นิตยา อุทธการ 2552) ได้ทำการศึกษาเรื่องการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาการปรับตัวทางสังคมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ของโรงเรียนสันป่าตองวิทยาคม จังหวัดเชียงใหม่ และมีผลจากการนำไปใช้ในการพัฒนาพฤติกรรมอื่นๆ อาทิ การเห็นคุณค่าในตนเอง การพัฒนาความยุติธรรม การพัฒนาการใฝ่รู้ การพัฒนาพฤติกรรมมุ่งมั่นในการทำงาน เป็นต้น โดยสามารถนำชุดกิจกรรมแนะแนวไปใช้ในการพัฒนาการเรียนการสอนกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียน เนื่องจากชุดกิจกรรมแนะแนวเป็นสื่อประสมที่มีประสิทธิภาพประกอบด้วยเทคนิควิธีการต่างๆ เช่น สไลด์ เอกสาร การอภิปรายกลุ่ม บทบาทสมมติ เป็นต้น ซึ่งเป็นกระบวนการที่จะนำมาปรับพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเหล่านี้ เพื่อช่วยให้เด็กเรียนรู้ที่จะปรับพฤติกรรมของตนเองและควบคุมสภาพแวดล้อมอย่างมีระบบ เพื่อช่วยในการเสริมสร้างคุณภาพของตนให้เป็นพลเมืองดีของครอบครัว ชุมชนและประเทศชาติต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนกลุ่มทดลอง ก่อนและหลัง การใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
2. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมหลังการทดลอง
3. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนกลุ่มทดลองที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ลักษณะมุ่งอนาคตและควบคุมตน และการเลี้ยงดูจากครอบครัวแตกต่างกัน หลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
4. เพื่อเปรียบเทียบผลชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับกลุ่มทดลอง ระยะหลังทดลองและระยะติดตาม

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา มสธ. ครั้งที่ 3
The 3rd STOU Graduate Research Conference

กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมติฐานการวิจัย

1. กลุ่มทดลองที่ได้ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มากกว่าก่อนการได้ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
2. กลุ่มทดลองที่ได้ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มากกว่ากลุ่มควบคุมที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวส่วนตัวและสังคมอื่นๆ
3. กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ลักษณะมุ่งอนาคตและควบคุมตน และการเลี้ยงดูจากครอบครัวที่แตกต่างกัน เมื่อได้ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนา พัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกัน
4. ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มีผลทั้งหลังการทดลองและระยะติดตามแตกต่างกัน

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา มสธ. ครั้งที่ 3 The 3rd STOU Graduate Research Conference

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประเภทและแบบการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) มีกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม วัดก่อนและวัดหลังการทดลอง (Randomized Pretest Control Group Design) แบบมีการสุ่มตัวอย่างเข้ากลุ่ม (Random Assignment)

2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

2.1 ประชากร เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1- 3 โรงเรียนวิสุทธิวงษ์ ตำบลโพธิ์สูง อำเภอบ้านดุง จังหวัดอุดรธานี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 จำนวน 216 คน

2.2 กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 โรงเรียนวิสุทธิวงษ์ อำเภอบ้านดุง จังหวัดอุดรธานี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 จำนวน 7 ห้องเรียน จำนวนนักเรียน 216 คน มีการเลือกแบบเจาะจงจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ชั้นละ 20 คน รวมเป็น 60 คน หลังจากนั้นสุ่มเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมเพื่อใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวกลุ่มละ จำนวน 30 คน ซึ่งมีขั้นตอนในการดำเนินการดังนี้

2.2.1 การเลือกแบบสุ่มตัวอย่าง (Random Selection) โดยครูที่ปรึกษาแต่ละชั้น คัดเลือกแบบสุ่มตัวอย่างมาจากทุกห้องเรียนชั้นละ 20 คน ซึ่งทุกห้องเรียนมีนักเรียนคละกัน และมีลักษณะใกล้เคียงกันที่เป็นตัวแทนของประชากรได้

2.2.2 การสุ่มเข้ากลุ่ม (Random Assignment) เป็นการสุ่มนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างแต่ละคนเข้ากลุ่มวิจัย 2 กลุ่ม ได้นักเรียนกลุ่มละ 30 คน

2.2.3 การสุ่มเพื่อกำหนดกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยจับสลากกลุ่มวิจัยเพื่อกำหนดให้เป็นกลุ่มทดลอง 1 กลุ่ม นักเรียนจำนวน 30 คน และกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม นักเรียนจำนวน 30 คน

3. เครื่องมือวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มี 2 ประเภท ดังนี้

3.1 เครื่องมือที่ใช้สำหรับการทดลอง มี 2 ประเภท ได้แก่

1) ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 12 กิจกรรม สำหรับใช้กับกลุ่มทดลอง รูปแบบของกิจกรรม ประกอบด้วย 1)ชื่อกิจกรรม 2)สาระสำคัญ 3)วัตถุประสงค์ 4)เวลา 5)สื่ออุปกรณ์ 6) วิธีดำเนินการ มี 3 ขั้นตอน คือ ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการ ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป 7) การประเมินผล มีความตรงด้านเนื้อหา ความเหมาะสมของกิจกรรม ขั้นตอน และวิธีการ ค่าดัชนีความสอดคล้องของการประเมินของผู้ทรงคุณวุฒิ ได้ค่า IOC ระหว่าง 0.76 - 1

2) ชุดกิจกรรมแนะแนวอื่นๆ ซึ่งเป็นกิจกรรมแนะแนวด้านส่วนตัว และสังคม (กลุ่มควบคุม) ใช้กิจกรรมสื่อศึกษาและกิจกรรมการพัฒนาด้านคุณค่า ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ จำนวน 12 กิจกรรม สำหรับกลุ่มควบคุม จำนวน 12 กิจกรรม

3.2 เครื่องมือที่ใช้สำหรับวัดตัวแปร มีค่าความเที่ยง (Reliability) สัมประสิทธิ์แอลฟา รวมทั้งฉบับเท่ากับ .88 มี 4 แบบสอบถาม ได้แก่

1) แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา มสธ. ครั้งที่ 3
The 3rd STOU Graduate Research Conference

2) แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เป็นข้อคำถาม แบบมีคำตอบให้เลือก จำนวน 6 ด้าน ด้านละ 6 ข้อ รวมเป็น 36 ข้อ ให้สอดคล้องกับนิยามปฏิบัติการ วัตถุประสงค์ของการวิจัย และให้เหมาะกับกลุ่มตัวอย่างของการวิจัยครั้งนี้ ซึ่งแบ่งข้อคำถามออกเป็น 6 ด้าน ดังนี้ ความกระตือรือร้น ความมุ่งมั่นต่อความสำเร็จ การตั้งเป้าหมายที่ท้าทายความสามารถ ความมานะอดทน ขยันพากเพียร ความรับผิดชอบ และ รู้จักการวางแผนมีระบบในการทำงาน

3) แบบสอบถามการควบคุมตนเองและการมุ่งอนาคต

4) แบบสอบถามเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดู

ผลการวิจัย

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลลักษณะทั่วไปของกลุ่มทดลอง

กลุ่มตัวอย่างของการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 โรงเรียนวิสุทธิวงษ์ อำเภอบ้านดุง จังหวัดอุดรธานี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 จำนวน 7 ห้องเรียน จำนวนนักเรียน 216 คน มีการเลือกแบบเจาะจงจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ชั้นละ 20 คน รวมเป็น 60 คน หลังจากนั้นสุ่มเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมกลุ่มละ จำนวน 30 คน

ข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างที่วิเคราะห์เพื่อการเข้าใจกลุ่มตัวอย่างเป็นเบื้องต้นคือ การใช้การคำนวณ ร้อยละ ของข้อมูลกลุ่มตัวอย่างจากนักเรียนซึ่งเป็นกลุ่มทดลอง จำนวน 30 คน โดยจำแนกตามตารางที่ 1

ตารางที่ 4.1 จำนวนกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มทดลองจำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ลักษณะการควบคุมตนเอง และการมุ่งอนาคต และการเลี้ยงดูจากครอบครัว

ข้อมูลกลุ่มทดลอง	จำนวน(30)	ร้อยละ(100)
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน		
1.00 - 2.00 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ	16	53.3
2.01 - 4.00 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง	14	46.7
การควบคุมตนเองและการมุ่งอนาคต		
การควบคุมตนเองและการมุ่งอนาคตต่ำ	14	46.7
การควบคุมตนเองและการมุ่งอนาคตสูง	16	53.3
การเลี้ยงดูจากครอบครัว		
การอบรมเลี้ยงดูแบบเผด็จการ	5	16.7
การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย	18	60.0
การเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย	7	23.3

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา มสธ. ครั้งที่ 3

The 3rd STOU Graduate Research Conference

จากตารางที่ 4.1 แสดงจำนวน และร้อยละของข้อมูลลักษณะเฉพาะของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างกลุ่มทดลอง มีรายละเอียด ดังนี้

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่าส่วนใหญ่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ยต่ำอยู่ระหว่าง 1.00 -2.00 คิดเป็นร้อยละ 53.3 และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงอยู่ระหว่าง 2.01 -4.00 คิดเป็น ร้อยละ 46.7
2. การควบคุมตนเองและการมุ่งอนาคต พบว่า ส่วนใหญ่มีลักษณะการควบคุมตนเองและการมุ่งอนาคตสูง จำนวน 16 คน ร้อยละ 53.3 และมีลักษณะการควบคุมตนเองและการมุ่งอนาคตต่ำ จำนวน 14 คน ร้อยละ 46.7
3. การเลี้ยงดูจากครอบครัว พบว่า ส่วนใหญ่มีลักษณะการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยจำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 60 รองลงมาเป็นการเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 23.3 และมีการเลี้ยงดูแบบเผด็จการ จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 16.7

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามสมมติฐาน

การวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนนี้เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลที่เป็นผลการทดลอง โดยมีเป้าหมายสำคัญที่จะตรวจสอบสมมติฐานที่ตั้งไว้ 2 ข้อ เนื่องจากจัดกลุ่มตัวอย่างเข้ากลุ่มด้วยวิธีสุ่มเข้ากลุ่ม (Random Assignment) จึงสามารถเลือกสถิติวิเคราะห์ที่เหมาะสม คือ ใช้การทดสอบค่าทีแบบอิสระ (t – test Independent) และวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง (Two Way ANOVA) ซึ่งจะได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ตามสมมติฐาน ดังนี้

2.1 ผลการวิเคราะห์แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เมื่อเปรียบเทียบระหว่างก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาพฤติกรรม

การวิเคราะห์ส่วนนี้เป็นการวิเคราะห์เพื่อตรวจสอบสมมติฐานของการวิจัย ข้อที่ 1 ที่กล่าวว่า นักเรียนกลุ่มทดลองหลังจากการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ จะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 วิเคราะห์โดยใช้สถิติการทดสอบค่าที แบบสองกลุ่มเป็นอิสระต่อกัน (t – test independent) ตัวแปรอิสระ คือ การใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ตัวแปรตาม คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ผลการวิเคราะห์ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของกลุ่มทดลองก่อน และหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

การใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว	จำนวน	$\bar{X}$	S.D.	t
ก่อนการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว	30	139.63	14.05	8.60*
หลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว	30	151.03	10.03	

* มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา มสธ. ครั้งที่ 3 The 3rd STOU Graduate Research Conference

จากตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์ได้จากการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระหว่างก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ โดยใช้สถิติทดสอบค่าที แบบสองกลุ่มไม่เป็นอิสระต่อกัน (t-test dependent) พบว่านักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 โรงเรียนวิสุทธิวงษ์ อำเภอบ้านดุง จังหวัดอุดรธานีที่เป็นกลุ่มทดลองมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ซึ่งได้แก่ 1) ความกระตือรือร้น 2) ความมุ่งมั่นต่อความสำเร็จ 3) การตั้งเป้าหมายที่ท้าทายความสามารถ 4) มีความมานะอดทน ขยัน พากเพียรในการทำงาน 5) มีความรับผิดชอบ และ 6) รู้จักการวางแผน สูงขึ้นอย่างมีนัยทางสถิติที่ระดับ .05

2.2 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เมื่อพิจารณาตัวแปรการได้ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับลักษณะเฉพาะที่เป็นตัวแปรสมทบ

การวิเคราะห์ในส่วนนี้ เป็นการวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 2 ที่กล่าวว่านักเรียนกลุ่มทดลองที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ลักษณะการควบคุมตนเองและการมุ่งมั่นอนาคต และการเล็งดูจากกรอบครีวต่างกัน หลังจากการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในระดับที่ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สมมติฐานข้อนี้ คาดหวังว่าการที่นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 โรงเรียนวิสุทธิวงษ์ อำเภอบ้านดุง จังหวัดอุดรธานีมีลักษณะเฉพาะที่ต่างกัน น่าจะได้รับประโยชน์จากการได้ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวแตกต่างกัน ตัวแปรอิสระที่เป็นหลักของการวิเคราะห์ คือ การฝึกด้วยชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ขณะที่ตัวแปรสมทบเข้ามาเกี่ยวข้องด้วยโดยตัวแปรสมทบที่นำมาวิเคราะห์ คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ลักษณะการควบคุมตนเองและการมุ่งมั่นอนาคต และการเล็งดูจากกรอบครีวการวิเคราะห์ใช้สถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบ 2 ทาง (Two Way ANOVA) ในขั้นนี้มุ่งพิจารณากับปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรการได้ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวกับตัวแปรลักษณะเฉพาะซึ่งตัวแปรสมทบเป็นสำคัญตัวแปรสมทบแต่ละตัวมีคะแนนเป็นค่าต่อเนื่อง เมื่อต้องการทำเป็นตัวแปรแบ่งกลุ่ม (nominal) ได้แปลงตัวแปรเหล่านี้ใหม่โดยใช้ค่าเฉลี่ยเป็นค่าแบ่ง คือคะแนนต่ำสุดถึงค่าเฉลี่ยกำหนดให้เป็นกลุ่มต่ำ และคะแนนสูงกว่าค่าเฉลี่ยกำหนดให้เป็นกลุ่มสูง และมีการกำหนดการแบ่งกลุ่มตามคะแนนที่ได้รับสูงสุดเมื่อเทียบกับลำดับในตัวแปรสมทบที่เป็นลักษณะการเล็งดูจากกรอบครีว ดังนี้

1) การได้ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ตัวแปรนี้มีพิสัยของคะแนนอยู่ระหว่าง 123 – 178 คะแนน ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 151.03 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 10.03 แบ่งเป็น 2 กลุ่มโดยใช้ค่าเฉลี่ยของกลุ่มรวมเป็นตัวแบ่ง นักเรียนที่มีคะแนนระหว่าง 123 - 151 จัดเป็นนักเรียนกลุ่มทดลองที่อยู่ในกลุ่มที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ จำนวน 16 คน นักศึกษาที่มีคะแนนระหว่าง 152-178 จัดเป็นนักเรียนกลุ่มทดลองที่อยู่ในกลุ่มที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง จำนวน 14 คน

2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบ่งเป็น นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ยในภาค 1 ปีการศึกษา 2555 ระหว่าง 1.00 – 2.00 กำหนดให้เป็นนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ จำนวน 16 คน และนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ยในภาค 1 ปีการศึกษา 2555 ระหว่าง 2.01– 4.00 กำหนดให้เป็นนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง จำนวน 14 คน

3) การควบคุมตนเองและการมุ่งมั่นหมายถึง การมุ่งมั่นในการทำให้ผลการเรียนหรือผลของการทำงานดีขึ้น โดยตั้งใจเรียนหรือตั้งใจทำงาน หากความรู้เพิ่มเติมเสมอ ตัวแปรนี้มีพิสัยของคะแนนอยู่ระหว่าง 77 -101 คะแนน ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 87.53 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 5.78 แบ่งเป็น 2 กลุ่มโดยใช้ค่าเฉลี่ยของกลุ่ม

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา มสธ. ครั้งที่ 3
The 3rd STOU Graduate Research Conference

รวมเป็นตัวแทน นักเรียนที่มีคะแนนระหว่าง 77 -87 จัดเป็นนักเรียนกลุ่มทดลองที่อยู่ในกลุ่มที่มีลักษณะมุ่งอนาคต และควบคุมต้นต่ำ จำนวน 14 คน นักเรียนที่มีคะแนนระหว่าง 88 -101 จัดเป็นนักเรียนกลุ่มทดลองที่มีลักษณะมุ่งอนาคตและควบคุมต้นสูง จำนวน 16 คน

4) การเลี้ยงดูจากครอบครัว หมายถึง การกระทำหรือการแสดงออกที่พ่อแม่ผู้ปกครองปฏิบัติต่อผู้เรียนทั้งทางด้านร่างกาย ด้านอารมณ์ ด้านสังคมและด้านสติปัญญา ตัวแปรนี้มีการแบ่งเป็นตามกลุ่มตามคะแนนที่ได้รับจากการทำแบบวัด แบ่งเป็น 3 กลุ่ม โดยผู้ที่ได้คะแนนรวมในแบบใดมากที่สุดแสดงว่าได้รับการเลี้ยงดูตามแบบนั้นซึ่งนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเผด็จการมีจำนวน 5 คน นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยจำนวน 18 คน และได้รับการเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยจำนวน 7 คน

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแรงงูใจไฟสัสมฤทธิ์ เมื่อพิจารณาตามตัวแปรการได้ใช้ชุดกิจกรรมแนแนวกกับลักษณะพื้นฐานที่เป็นตัวแปรสมทบ เป็นดังนี้

2.2.1 ผลการวิเคราะห์แรงงูใจไฟสัสมฤทธิ์ เมื่อพิจารณาตามตัวแปรการได้ใช้ชุดกิจกรรมกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

การวิเคราะห์ในส่วนนี้มุ่งพิจารณาตรวจสอบว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน ได้รับประโยชน์จากการได้ใช้ชุดกิจกรรมแนแนวกแตกต่างกันหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางเป็นดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแรงงูใจไฟสัสมฤทธิ์เมื่อพิจารณาตามตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

Source of variation	df	SS	MS	F	Sig
(ก) x (ข)	1	13.13	13.13	.30	.59
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน(ข)	1	136.01	136.01	3.06	.09
การใช้ชุดกิจกรรมแนแนวก (ก)	1	1543.71	1543.71	34.73*	.000
ความคลาดเคลื่อน	26	2918.97	30.67		
รวม	29	1950.97			

จากตารางที่ 3 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน 2 ทาง ของแรงงูใจไฟสัสมฤทธิ์ ของนักเรียนกลุ่มทดลอง พบว่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาตามการได้ใช้ชุดกิจกรรมแนแนวกเพื่อแรงงูใจไฟสัสมฤทธิ์และ เมื่อพิจารณาตามลักษณะผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ไม่พบนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณาตามตัวแปรการได้ใช้ชุดกิจกรรมแนแนวกเพื่อแรงงูใจไฟสัสมฤทธิ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า การได้ใช้ชุดกิจกรรมแนแนวกเพื่อแรงงูใจไฟสัสมฤทธิ์ไม่มีปฏิสัมพันธ์ร่วมกันต่อแรงงูใจไฟสัสมฤทธิ์

ผลการวิจัยนี้ไม่สนับสนุนสมมติฐานการวิจัยที่ว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน หลังจากการใช้ชุดกิจกรรมแนแนวกเพื่อพัฒนาแรงงูใจไฟสัสมฤทธิ์จะมีแรงงูใจไฟสัสมฤทธิ์ในระดับที่ต่างกันอย่างน้อยนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา มสธ. ครั้งที่ 3
The 3rd STOU Graduate Research Conference

2.2.2 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เมื่อพิจารณาตามตัวแปรการควบคุมตนเองและการมุ่งอนาคต การวิเคราะห์ในส่วนนี้มุ่งพิจารณาตรวจสอบว่านักเรียนที่มีการควบคุมตนเองและการมุ่งอนาคตต่างกันได้รับประโยชน์จากการได้ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวแตกต่างกันหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางเป็นดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เมื่อพิจารณาตามตัวแปรการควบคุมตนเองและการมุ่งอนาคต

Source of variation	df	SS	MS	F	Sig
(ก) x (ข)	1	58.88	58.88	12.27	.27
ลักษณะควบคุมตนเองและมุ่งอนาคต (ข)	1	55.69	55.69	1.20	.28
การใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว (ก)	1	1360.18	1360.18	29.27*	.00
ความคลาดเคลื่อน	26	1280.10	32.34		
รวม	29	2918.97			

จากตารางที่ 4 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน 2 ทาง ของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ของนักเรียนกลุ่มทดลอง พบว่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาตามการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และเมื่อพิจารณาตามลักษณะการควบคุมตนเองและมุ่งอนาคต ไม่พบนัยสำคัญทางสถิติและเมื่อพิจารณาตามตัวแปรการได้ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับการควบคุมตนเองและมุ่งอนาคต พบว่า การได้ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่มีปฏิสัมพันธ์ร่วมกันต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ผลการวิจัยนี้ไม่สนับสนุนสมมติฐานการวิจัยที่ว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่มีลักษณะการควบคุมตนเองและมุ่งอนาคตต่างกัน หลังจากการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในระดับที่ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2.3 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เมื่อพิจารณาตามตัวแปรการการเลี้ยงดูจากครอบครัว

การวิเคราะห์ในส่วนนี้ต้องการตรวจสอบว่านักศึกษาที่มีการเลี้ยงดูจากครอบครัวต่างกันได้รับประโยชน์จากการได้ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวแตกต่างกันหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางเป็นดังตารางที่ 5

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา มสธ. ครั้งที่ 3
The 3rd STOU Graduate Research Conference

ตารางที่ 5 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแรงงใจใจไฟสัณฤทธิ์ เมื่อพิจารณาตามตัวแปรการเลี้ยงดูจากครอบครัว

Source of variation	df	SS	MS	F	Sig
(ก) x (ข)	2	33.56	16.78	.32	.73
การเลี้ยงดูจากครอบครัว (ข)	2	13.97	6.99	.13	.88
การใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว (ก)	1	1006.69	1006.69	19.19*	.00
ความคลาดเคลื่อน	24	1258.28	52.43		
รวม	29	2918.97			

จากตารางที่ 5 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน 2 ทาง ของแรงงใจใจไฟสัณฤทธิ์ ของนักเรียนกลุ่มทดลอง พบว่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาตามการได้ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อแรงงใจไฟสัณฤทธิ์ และเมื่อพิจารณาตามลักษณะการเลี้ยงดูจากครอบครัว ไม่พบนัยสำคัญทางสถิติเมื่อพิจารณาตามตัวแปรการได้ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อแรงงใจใจไฟสัณฤทธิ์กับการเลี้ยงดูจากครอบครัว พบว่า การได้ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อแรงงใจใจไฟสัณฤทธิ์ไม่มีปฏิสัมพันธ์ร่วมกันต่อแรงงใจใจไฟสัณฤทธิ์

ผลการวิจัยนี้ไม่สนับสนุนสมมติฐานการวิจัยที่ว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่มีลักษณะการเลี้ยงดูจากครอบครัวต่างกัน หลังจากการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาแรงงใจใจไฟสัณฤทธิ์จะมีแรงงใจใจไฟสัณฤทธิ์ในระดับที่ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.3 ผลการวิเคราะห์แรงงใจใจไฟสัณฤทธิ์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เมื่อเปรียบเทียบระหว่างระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง และระยะติดตาม หลังการได้ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาพฤติกรรม

การวิเคราะห์ส่วนนี้เป็นการวิเคราะห์เพื่อตรวจสอบสมมติฐานของการวิจัย ข้อที่ 3 ที่กล่าวว่าชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาแรงงใจใจไฟสัณฤทธิ์ มีผลทั้งหลังการทดลองและระยะติดตามอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 วิเคราะห์โดยใช้สถิติการทดสอบค่าที แบบสองกลุ่มเป็นอิสระต่อกัน ตัวแปรอิสระ คือ การใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาแรงงใจใจไฟสัณฤทธิ์ ตัวแปรตาม คือ แรงงใจใจไฟสัณฤทธิ์ ผลการวิเคราะห์ดังตารางที่ 6

ตารางที่ 6 ผลการวิเคราะห์แรงงใจใจไฟสัณฤทธิ์ของกลุ่มทดลองระยะก่อนการทดลองระยะหลังการทดลอง และระยะติดตาม หลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาแรงงใจใจไฟสัณฤทธิ์

การใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว	คน	$\bar{X}$	S.D.	t
ระยะก่อนการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว	30	139.63	14.05	8.60*
ระยะหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว	30	151.03	10.03	8.07*
ระยะติดตามหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว	30	155.33	8.14	

* มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา มสธ. ครั้งที่ 3 The 3rd STOU Graduate Research Conference

จากตารางที่ 6 ผลการวิเคราะห์ได้จากการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระหว่างก่อนการทดลอง หลังการทดลอง และระยะติดตามหลังการ หลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ โดยใช้สถิติทดสอบค่าที แบบสองกลุ่มไม่เป็นอิสระต่อกัน พบว่านักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1- 3 โรงเรียนวิสุทธิวงษ์ อำเภอบ้านดุง จังหวัดอุดรธานีที่เป็นกลุ่มทดลองมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ซึ่งได้แก่ 1) ความกระตือรือร้น 2) ความมุ่งมั่นต่อความสำเร็จ 3) การตั้งเป้าหมายที่ท้าทายความสามารถ 4) มีความมานะอดทน ขยัน พากเพียรในการทำงาน 5) มีความรับผิดชอบ และ 6) รู้จักการวางแผน ทั้งหลังการทดลองและระยะติดตามสูงขึ้นอย่างมีนัยทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 7 ผลการวิเคราะห์แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของกลุ่มควบคุมระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง และระยะติดตาม หลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว

การใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวด้านส่วนตัวและสังคมอื่นๆ	คน	$\bar{X}$	(SD.)	t
ระยะก่อนการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว	30	136.60	7.34	.92
ระยะหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว	30	135.47	7.59	
ระยะติดตามหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว	30	134.7	8.42	

* มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.9 ผลการวิเคราะห์ได้จากการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระหว่างก่อนการทดลอง หลังการทดลอง และระยะติดตาม หลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวด้านส่วนตัวและสังคมอื่นๆ โดยใช้สถิติทดสอบค่าที แบบสองกลุ่มไม่เป็นอิสระต่อกัน พบว่านักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1- 3 โรงเรียนวิสุทธิวงษ์ อำเภอบ้านดุง จังหวัดอุดรธานีที่เป็นกลุ่มควบคุมมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ซึ่งได้แก่ 1)ความกระตือรือร้น 2)ความมุ่งมั่นต่อความสำเร็จ 3)การตั้งเป้าหมายที่ท้าทายความสามารถ 4)มีความมานะอดทน ขยัน พากเพียรในการทำงาน 5)มีความรับผิดชอบ และ 6)รู้จักการวางแผน ทั้งหลังการทดลองและระยะติดตามไม่แตกต่างอย่างมีนัยทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในด้าน 1) ความกระตือรือร้น 2) ความมุ่งมั่นต่อความสำเร็จ 3)การตั้งเป้าหมายที่ท้าทายความสามารถ 4) มีความมานะอดทน ขยัน พากเพียรในการทำงาน 5) มีความรับผิดชอบ และ 6)รู้จักการวางแผนนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1- 3 โรงเรียนวิสุทธิวงษ์ อำเภอบ้านดุง จังหวัดอุดรธานีผู้วิจัยอภิปรายผลได้ดังนี้

1. จากผลการวิจัยพบว่า ประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่ผู้วิจัยได้ให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเหมาะสมของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อหาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมแนะแนวที่สร้างขึ้นผลการหาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมแนะแนวเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ผลของการวิจัยที่ได้

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา มสธ. ครั้งที่ 3 The 3rd STOU Graduate Research Conference

ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่กำหนด ซึ่งกล่าวว่าชุดกิจกรรมแนะแนวมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะเป้าหมายชุดกิจกรรมแนะแนวได้ผ่านการสร้างขึ้นอย่างมีขั้นตอนและเป็นระบบ คือ ศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จากเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อนำมากำหนดเนื้อหาและกิจกรรมให้เหมาะสมกับเวลา และผู้เรียน ซึ่งผ่านการตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญ ทั้งนี้ผู้วิจัยได้นำวิธีการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มาปรับวิธีการพัฒนาจากการสร้างโปรแกรมการเรียนและการฝึกอบรม เป็นการสร้างชุดกิจกรรมแนะแนวให้สอดคล้องกับระยะเวลาและหลักสูตรสถานศึกษา โดยใช้กระบวนการกลุ่ม เกมสถานการณ์จำลอง กรณีตัวอย่าง ซึ่งมีกิจกรรมที่หลากหลายมาใช้ในการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ชุดกิจกรรมแนะแนวที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นในครั้งนี้จะช่วยให้ผู้สอน หรือผู้ให้คำแนะนำคุณภาพของชุดกิจกรรมแนะแนวที่สร้างขึ้น อันจะนำมาซึ่งการปรับปรุงกระบวนการจัดการเรียนรู้ เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ให้ดียิ่งขึ้นต่อไป

2. การเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ก่อนทดลองและหลังการทดลองโดยใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว พบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์หลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวสูงกว่าก่อนทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ในข้อที่ 1 ซึ่งกล่าวว่า นักเรียนกลุ่มทดลองหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ จะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผลการเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ก่อนทดลองและระยะติดตามโดยใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว พบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์หลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวในระยะติดตามสูงกว่าก่อนทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ในข้อที่ 3 ซึ่งกล่าวว่า ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มีผลทั้งหลังการทดลองและระยะติดตามอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้เนื่องมาจากชุดกิจกรรมที่สร้างขึ้นนั้นมีการสอดแทรกเทคนิค ความรู้ในด้านต่างที่เป็นประสบการณ์ในการเรียนรู้ได้เป็นอย่างดี นักเรียนมีความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมอย่างสม่ำเสมอ รูปแบบที่ใช้ในการจัดกิจกรรมมีความสอดคล้องในทิศทางที่ต้องการพัฒนาและมีการกำหนดวัตถุประสงค์ไว้ชัดเจนเพื่อให้บรรลุเป้าหมายของกิจกรรม ซึ่งสอดคล้องกับ คาร์นิ วงษ์อยู่น้อย (2525 : 43) ศึกษาการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์โดยวิธีการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสายน้ำผึ้ง กรุงเทพฯ ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำจำนวน 16 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 8 คน ผลการทดลองพบว่า นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อเปรียบเทียบเฉพาะแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์หลังการทดลอง พบว่านักเรียนที่ได้รับการปรึกษาแบบกลุ่มมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนที่ได้เอกสารข้อเสนอสอดคล้องอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสอดคล้องกับ ชุมพร บุญน้อม (2538) ได้ศึกษาผลของการใช้การแนะแนวกลุ่มที่มีต่อการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านชะปอปลากั้ง จังหวัดสระบุรี โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 32 คน ที่ได้รับการสุ่มแบบเฉพาะเจาะจง และแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 16 คนกลุ่มทดลองได้รับการแนะแนวกลุ่ม 12 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที เป็นเวลา 6 สัปดาห์ ส่วนกลุ่มควบคุมไม่ได้รับการแนะแนวใดๆทั้งสิ้น ผลการวิจัย พบว่า ภายหลังจากทดลอง นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการแนะแนวกลุ่มมีคะแนนจากแบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และภายหลังการทดลอง นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการแนะแนวกลุ่มมีคะแนนจากแบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสอดคล้องกับศิริรัตน์ แสนยากุล (2546:บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลของการใช้ชุด

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา มสธ. ครั้งที่ 3 The 3rd STOU Graduate Research Conference

กิจกรรมแนะแนวโดยกิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพระแม่มาลีสาธิตประดิษฐ์ กรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า (1) นักเรียนกลุ่มทดลองที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวโดยกิจกรรมกลุ่ม มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (2) นักเรียนกลุ่มทดลองที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวโดยกิจกรรมกลุ่ม มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. จากสมมติฐานข้อ 2 ที่กล่าวว่า เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนกลุ่มทดลองที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ลักษณะการควบคุมตนเองและการมุ่งอนาคต และการเล็งดูจากกรอบคร่าวต่างกัน หลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์หลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ จากผลการวิจัยไม่พบนัยสำคัญของความแปรปรวนที่เป็นปฏิสัมพันธ์ระหว่างการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ลักษณะการควบคุมตนเองและมุ่งอนาคต และการเล็งดูจากกรอบคร่าว ผลดังกล่าวไม่สนับสนุนสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 2 ทั้งนี้เป็นเพราะชุดกิจกรรมที่สร้างขึ้นมีความสอดคล้องในประเด็นเนื้อหา และเหมาะสมในการใช้กับนักศึกษาชั้นปีที่ 1-3 ที่เป็นวัยรุ่นหรือไม่ได้เหมาะกับกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง ซึ่งไม่ว่าจะเป็นกลุ่มใดก็จะได้รับประโยชน์จากการได้ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่แตกต่างกัน และเนื่องจากกลุ่มทดลองเป็นวัยรุ่นตอนต้นที่มีลักษณะการควบคุมตนเองและการมุ่งอนาคตนั้นยังไม่ได้ประสบการณ์โดยตรงอย่างเต็มรูปแบบเหมือนวัยรุ่นใหญ่จึงส่งผลให้การพัฒนาจะเป็นไปในทิศทางเดียวกันกับกลุ่มเพื่อนเมื่อใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว อีกประการหนึ่งการเล็งดูของบิดามารดาของนักเรียนในโรงเรียนวิสุทธิวงศ์ อำเภอบ้านดุง จังหวัดอุดรธานีส่วนใหญ่เป็นครอบครัวศาสนาคริสต์ที่จะเห็นได้จากข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มทดลองที่มีการเล็งดูมาแบบประชาธิปไตยเป็นส่วนใหญ่ จึงทำให้กลุ่มทดลองมีเหตุมีผลในการตัดสินใจในการเลือกรับข้อมูลที่เป็นประโยชน์ในระหว่างทำการทดลอง มีความรู้ความเข้าใจในข้อมูลของแบบประเมิน ใบงาน และการมีบทบาทในกลุ่มเพื่อการพัฒนา ทำให้พฤติกรรมแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ได้รับการพัฒนาโดยภาพรวมและเป็นไปในทิศทางเดียวกัน อาจกล่าวได้ว่าไม่ได้เป็นปัจจัยหลักในการส่งเสริมหรือพัฒนาเป็นเพียงปัจจัยพื้นฐานที่ของแต่ละบุคคลเท่านั้น การได้ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวจึงบรรลุตามวัตถุประสงค์ในทุกกิจกรรม ทำให้กลุ่มทดลองได้รับการพัฒนาอย่างแท้จริง ซึ่งผลการวิจัยไม่สอดคล้องกับอาร์มสตรอง (Armstrong, 1998 อ้างในเครือวัลย์ ภูมิศรีแก้ว 2552:58) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลการเรียนรู้แบบร่วมมือ ในการจัดกลุ่มนักเรียนโดยยึดเกณฑ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นทีม (STAD) ได้ทำการศึกษาค้นคว้ากับนักเรียน 47 คนที่เรียนอยู่ในเกรด 12 ที่ได้รับการสอนแบบดั้งเดิม โดยใช้ตำราเรียน การอธิบาย การบรรยาย เอกสารประกอบการเรียน การสอนแบบกลุ่มร่วมมือ จัดกลุ่มโดยใช้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การสอนทั้ง 2 แบบนี้มีการวัดผลและประเมินผล ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่เรียนโดยการสอน 2 วิธีดังกล่าวมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการเรียนรู้สังคมศึกษาไม่แตกต่างกัน และตามข้อมูลเชิงคุณภาพจากการสอบถามของครูและนักเรียน พบว่า การเรียนแบบร่วมมือช่วยให้นักเรียนเรียนรู้ ทำให้นักเรียนมีความสุขสนุกสนานกับการเรียนมาก จึงควรนำไปใช้สอนให้เหมาะสมในการจัดการเรียนแบบเน้นบ่มลือเวลา และสอดคล้องกับเอมอร์ ดิมาก (2540) ได้ทำการศึกษาผลของการใช้กระบวนการกลุ่มเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนขอนแก่นพัฒนศึกษาจังหวัดขอนแก่นกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 / 3 ซึ่งได้จากการเลือกแบบเจาะจงโดยมีค่าเฉลี่ยของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำสุดเป็นกลุ่มทดลองส่วนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 / 2 เป็นกลุ่มควบคุม กลุ่มทดลองได้รับการสอนด้วยโปรแกรมกระบวนการกลุ่มเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ส่วน

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา มสธ. ครั้งที่ 3 The 3rd STOU Graduate Research Conference

กลุ่มควบคุมได้รับการสอนตามปกติของโรงเรียนเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ 1) แบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ซึ่งผู้วิจัยได้พัฒนาจากแบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของสุพจน์ สิ้นสุวงค์วัฒน์ตามทฤษฎีของ McClelland และผู้วิจัยได้สร้างเพิ่มเติมตามทฤษฎีลำดับขั้นความต้องการของมนุษย์ของ Maslow มีค่าความเที่ยง .8042 2) โปรแกรมการสอนด้วยกระบวนการกลุ่มเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นผลการวิจัยพบว่า 1) ก่อนและหลังการทดลองนักเรียนในกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนนแบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่แตกต่างกัน 2) หลังการทดลองนักเรียนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีค่าเฉลี่ยของคะแนนแบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่แตกต่างกัน

จากผลการศึกษาครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า การใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ตามทฤษฎีที่นำมาสร้างชุดกิจกรรม ช่วยให้นักเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงขึ้น ปัจจัยที่ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงขึ้นนั้นเป็นผลมาจากชุดกิจกรรมแนะแนวประกอบด้วยวิธีการจัดการเรียนรู้โดยการจัดโปรแกรมการเรียนรู้ ซึ่งประกอบด้วยกิจกรรมที่หลากหลาย เช่น การจัดกระบวนการกลุ่ม การเล่นเกม เน้นให้นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน การใช้กรณีตัวอย่างและการฝึกปฏิบัติการใช้สถานการณ์จำลอง พร้อมเปิดโอกาสให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น รวมทั้งการใช้สื่อการสอนต่าง ๆ เพื่อเพิ่มความสนใจไม่รู้สึกเบื่อหน่าย ทำให้นักเรียนได้รับประสบการณ์ต่าง ๆ นำมาปรับปรุงพฤติกรรมในการเรียนของตน เพื่อที่จะทำให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในการศึกษาเล่าเรียน จึงส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. การวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า การใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนา แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไปใช้ในชั่วโมง กิจกรรมแนะแนวกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นทั้ง มัธยมศึกษาปีที่ 1 2 และ 3 ในการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนทำให้นักเรียนทราบวิธีการปฏิบัติตนในด้านต่าง ๆ ซึ่งจะช่วยให้ประสบผลสำเร็จในชีวิต
2. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สื่อการสอน โครงการ โครงการงานต่างๆ ที่นอกเหนือจากการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวที่ส่งเสริมให้นักเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางด้านต่างๆ ที่ต้องการครูต้องมีการสร้างความมั่นใจในตนเองให้กับนักเรียนด้วยการเสริมแรงทางบวกให้กับนักเรียน เช่น การกล่าวชมเชย การกล่าวให้กำลังใจ หรือการให้รางวัล
3. การนำชุดการแนะแนวไปใช้จะต้องรู้จักวิธีดำเนินการและวางแผนการใช้เวลา และการเตรียมสื่ออุปกรณ์การสอนให้เหมาะสม เพื่อให้เกิดประโยชน์ในการเรียนมากยิ่งขึ้น
4. ภายหลังจากการนำชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไปใช้ควรติดตามผลเพิ่มเติมนอกเหนือจากแบบวัดโดยสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนว่านำคุณลักษณะของผู้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แต่ละด้านไปปฏิบัติมากน้อยเพียงใดและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพิ่มขึ้นหรือไม่
5. ผู้ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการทำงานด้านแนะแนว แต่มิใช่ครูแนะแนวอาจนำชุดการแนะแนวนี้ไปใช้สอนกิจกรรมแนะแนว แทนบุคลากรด้านแนะแนว ทั้งนี้เพื่อแบ่งเบาภาระในการสอนกิจกรรมแนะแนวได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในโรงเรียนที่มีบุคลากรทางด้านแนะแนวไม่เพียงพอ

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา มสธ. ครั้งที่ 3 The 3rd STOU Graduate Research Conference

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรนำชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่างอื่น เช่น ระดับประถมศึกษา และระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย
2. ควรศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวกับภูมิหลังทางจิตสังคมของกลุ่มตัวอย่างเพิ่มเติมเป็นตัวแปรสมทบ เช่น เพศ อาชีพผู้ปกครอง การพักอาศัยกับบิดามารดาหรือผู้ปกครอง เป็นต้น แบ่งกลุ่มตัวอย่างให้มากขึ้นในแต่ละตัว ซึ่งอาจทำให้ได้ผลการวิจัยกว้างขวางยิ่งขึ้น
3. ควรศึกษาวิจัยสำรวจในปัญหาที่เกิดขึ้นกับผู้เรียนในกลุ่มใหม่ๆ เพิ่มขึ้น ก่อนสร้างชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เพื่อทำการทดลอง เพราะแต่ละกลุ่มผู้เรียนจะมีปัญหาบางกรณีที่แตกต่างกัน เพื่อรวบรวมไปสู่การสร้างรูปแบบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในปัญหาอื่นๆ ที่ตรงกับความต้องการและเหมาะสมในสถานการณ์ขณะนั้น

เอกสารอ้างอิง

- กมล แสงทองศรีกมล (2551) จัดจิตให้มีวินัย จัดใจให้อัจฉริยะ พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพมหานคร ฐานการพิมพ์
กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2546) แนวทางการจัดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนตามหลักสูตรการศึกษาขั้น
พื้นฐาน พุทธศักราช 2544 กรุงเทพมหานคร โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว
- เกรียงวิทย์ ศรีภูมิแก้ว (2552) “การเปรียบเทียบความสามารถด้านการอ่าน การคิดวิเคราะห์ และแรงจูงใจใฝ่
สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างการเรียนรู้ด้วยกลุ่มร่วมมือที่ใช้แบบฝึกทักษะกับ
กลุ่มร่วมมือที่ใช้แผนผังความคิด” วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการ
สอน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
- ชุมพร บุญน้อม(2538) “ผลของการใช้การแนะแนวกลุ่มเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านชัยปลากั้ง จังหวัดสระบุรี” วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตร
มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- ดารณี วงษ์อยู่น้อย (2525) “การพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์โดยวิธีให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม” วิทยานิพนธ์ปริญญา
การศึกษามหาบัณฑิต สาขาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- นิตยา อุทการ (2552) “การใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาการปรับตัวทางสังคมของนักเรียนระดับชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 1 ของโรงเรียนสันป่าตองวิทยาคม จังหวัดเชียงใหม่” การค้นคว้าอิสระปริญญาศึกษา
ศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- ประดิษฐ์ อนุภักดิ์(2544) “การสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เพื่อการแนะแนว” ใน *ประมวลสาระชุดวิชา หลักการ
และแนวคิดทางการแนะแนว* หน่วยที่ 3 นนทบุรี มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
- พนม เกตุมาน (2550) *ปัญหาพฤติกรรมวัยรุ่น* ค้นคืนเมื่อวันที่ 10 ธันวาคม
http://www.psyclin.co.th/new_page_57.htm
- ศิริรัตน์ แสนยากุล (2546) “ผลของการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวโดยกิจกรรมเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพระแม่มาลีราษฎร์ประดิษฐ์ กรุงเทพมหานคร ” วิทยานิพนธ์
ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา มสธ. ครั้งที่ 3
The 3rd STOU Graduate Research Conference

สุรางค์ ไคว์ตระกูล (2541) จิตวิทยาการศึกษา พิมพ์ครั้งที่ 4 กรุงเทพมหานคร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
เอมอร ดีมาก (2540) “ผลของการใช้กระบวนการกลุ่มเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 1” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยขอนแก่น

